Жниво, напруга години робочої.
Ой же, від руської долі жіночої
Тяжчої серце не зна!
В'яне дочасно не з паду щасливого
Руського племені довготерпливого
Страдниця — мати сумна.
Не утекти від жароти недоброї!
Ниви, покоси та далі до обрію
Сонце палюче гнітить.
Жінка бідашна із сил вибивається,
Хмара мушви коло неї гойдається.
В'ється, кусає, дзвенить.
Клавши снопи на тернисту доріженьку,
Гострим серпом закривавила ніженьку,-
Ніколи кров тамувать.
Плач малюка з-під копи зачувається,
Бідна туди,— аж коса розвівається,-
Треба дитя колихать.
Чом же стоїш, як німа, над дитиною?
Пісню терпіння і туги невпинної
Треба терпляче співать!
Піт а чи сльози на віях гойдаються —
Не розпізнати ніяк!
В глечик, що чорним шматтям закривається,
Ринуть вони — хай і так!
Спрагло припавши устами-жаринами,
П'єш за ковтком ти ковток...
Добрий, голубко, з гіркими сльозинами
Змішаний навпіл квасок?